

UZASADNIENIE

W dniu 11 marca 2015 r. o godz. 16:54 w T. na ul. (...) A. K. jechał samochodem osobowym marki R. (...) o nr rej. (...) z prędkością 79 km/h. W tym miejscu dozwolona prędkość wynosiła 50 km/h.

(dowód: notatka urzędowa k. 5, 88; raport z fotoradaru k. 7, 88; zdjęcia z fotoradaru k.82, 88; wizerunek twarzy A. K. k. 24, 88)

Pomiar prędkości został dokonany urządzeniem mobilnym Multanova 6F o nr fabrycznym 07-08-2855. Urządzenie posiadało świadectwo legalizacji ponownej ważnej do dnia 30 września 2015r. Miejsce dokonywania kontroli prędkości było uzgodnione z Komendantem Miejskim Policji w T. oraz było oznakowane znakiem D-51. W dniu 11 marca 2015 r. warunki pogodowe były dobre, ok. godziny 17:00 temperatura powietrza wynosiła ok. 5,5°C, zaś wilgotność względna powietrza 72%.

(dowód: raport z fotoradaru k.7, 88; świadectwo legalizacji ponownej k. 8, 88; zdjęcie z fotoradaru k. 82, 88; dokumentacja fotograficzna z miejsca pomiaru k. 84-84v, 88; kserokopia notatnika służbowego A. Ż. k. 85, 88; karta pracy fotoradaru Multanova 6F k. 86, 88; protokół uzgodnień wykorzystania fotoradaru przez Straż Miejską w T. z Komendą Miejską Policji w T. k. 6-6v, 87, 88; dane meteorologiczne przygotowane przez Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej Oddział Morski w G. k. 69-70, 88; zeznania świadka A. Ż. k. 78v, czas nagrania 00:26:30 – 00:45:00)

A. K. jest żonaty, ma dwoje dorosłych dzieci. Nie posiada nikogo na swoim utrzymaniu. Jest Dyrektorem (...) Przedsiębiorstwa Państwowego we W. i z tego tytułu osiąga dochód miesięczny w wysokości 8500 zł brutto.

(dowód: oświadczenie A. K. k. 78 czas nagrania: 00:01:39 – 00:05:00)

A. K. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że R. (...) o nr rej. (...) jest samochodem służbowym i używany jest przez niego oraz innych pracowników przedsiębiorstwa. Obwiniony podał, że to nie on w dniu 11 marca 2015r. o godz. 16:54 w T. na ul. (...) prowadził samochód m-ki R.. Stwierdził, że nie pamięta kto kierował pojazdem, a nawet gdyby pamiętał, to nie wskazałby tej osoby. A. K. nie rozpoznał się na zdjęciu z fotoradaru znajdującym się w aktach na k. 7. Obwiniony wskazał także, iż wnosił do Straży Miejskiej o przesłanie dokumentacji, która dawałaby podstawy do uznania jego sprawstwa i takiej ostatecznie nie otrzymał. Obwiniony kwestionował zasadność prowadzenia czynności wyjaśniających przez Straż Miejską wskazując, że nie udostępniła mu ona istotnych dokumentów w sprawie oraz że wysłała korespondencję na jego prywatny adres w sytuacji, gdy nie był on stroną w sprawie. A. K. kwestionował również legalność stosowania fotoradarów mobilnych przez Straż Miejską (k. 78 czas nagrania 00:06:37 – 00:22:00)

Sąd uznał za niewiarygodne wyjaśnienia obwinionego, w których zaprzeczył swemu sprawstwu. Sąd nie miał wątpliwości, że wizerunek osoby ukazanej na zdjęciach z fotoradaru należy do A. K.. Do takich wniosków Sąd doszedł po porównaniu zdjęcia z fotoradaru udostępnionego na płycie CD znajdującej się na k. 82, które to zdjęcie jest dużo bardziej wyraźne niż zdjęcie papierowe na k. 7, z wizerunkiem twarzy A. K. na k. 24 udostępnionym przez UM T. ze zbioru Danych o dowodach osobistych oraz wnioskach o wydanie dowodu osobistego. Dlatego Sąd nie dał wiary twierdzeniom obwinionego, że to nie on, a inna osoba kierowała w dniu 11 marca 2015 r. o godz. 16:54 w T. na ul. (...) samochodem m-ki R., przekraczając dopuszczalną prędkość. Nadto, na podstawie analizy dokumentacji dotyczącej kontroli prędkości przeprowadzonej przez Straż Miejską w T. w dniu 11 marca 2015 r. na ul. (...) (k. 6, k. 8, k. 69-70, k. 84 -87), Sąd stwierdził, iż procedura ta była zgodna z obowiązującymi przepisami i nie ma podstaw do uznania, że wyniki przeprowadzonej kontroli były nieprawidłowe.

Wyjaśnienia obwinionego w pozostałym zakresie, a odnoszące się do zasadności czynności prowadzonych w niniejszej sprawie przez Straż Miejską w T. i przesyłanej korespondencji, nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej

sprawy. Obwiniony nie odnosi się w nich do stawianego mu zarzutu, a jedynie kwestionuje prawidłowość tych czynności. Ponieważ wyjaśnienia obwinionego w tej części nie dotyczą kwestii zasadniczych, pozostają one poza oceną Sądu co do ich wiarygodności.

Świadek A. Ż. zeznał, że w dniu 11 marca 2015r. obsługiwał urządzenie Multanova 6F, dokonujące pomiaru prędkości na ul. (...) w T.. Wskazał on również, że w tym dniu warunki atmosferyczne były dobre, nie było więc przeciwwskazań do dokonywania pomiaru prędkości. Urządzenie zdaniem A. Ż. było sprawne, gdyż w innym wypadku na pilocie urządzenia wyświetla się informacja „błąd”, a nadto posiadało ważną legalizację. Świadek zeznał także, że miejsce kontroli prędkości oznakowane było znakiem D-51, kąty ustawienia głowicy urządzenia i kamery były prawidłowe, zaś miejsce dokonania pomiaru zostało uzgodnione z Komendantem Miejskim Policji w T. (k. 78v, czas nagrania: 00:26:30 – 00:45:00)

Sąd dał wiarę zeznaniom A. Ż., ponieważ są one spójne, logiczne i konsekwentne, ponadto znajdują one oparcie w dowodach z dokumentów (raporcie z fotoradaru - k.7, świadectwie legalizacji ponownej - k. 8, dokumentacji fotograficznej

z miejsca pomiaru - k. 84-84v, kserokopii notatnika służbowego - k. 85, karcie pracy fotoradaru Multanova 6F - k. 86, protokole uzgodnień – k. 6 i 87).

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty dotyczące kontroli prędkości w dniu 11 marca 2015r., tj. raport z fotoradaru (k.7), świadectwo legalizacji ponownej (k. 8), zdjęcie z fotoradaru (k. 7 i 82), dokumentacja fotograficzna z miejsca pomiaru (k. 84-84v), kserokopia notatnika służbowego A. Ż. (k. 85), karta pracy fotoradaru Multanova 6F (k. 86), protokół uzgodnień wykorzystania fotoradaru przez Straż Miejską w T. z Komendą Miejską Policji w T. k. 6-6v, 87. Dokumenty te zostały sporządzone przez fachowe podmioty, a ich autentyczność i legalność nie była podważana przez żadną ze stron. Wiarygodne są także dane meteorologiczne przygotowane przez Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej (k. 69-70) oraz dokument zawierający wizerunek twarzy obwinionego, udostępniony na żądanie Straży Miejskiej w T. przez Urząd Miasta T. ze zbioru Danych o dowodach osobistych oraz wnioskach o wydanie dowodu osobistego (k. 24). Dokumenty te zostały sporządzone przez uprawnione do tego organy, w sposób legalny, nie zostały zakwestionowane przez strony, nie było zatem powodów do podważania ich wiarygodności. Sąd uznał za wiarygodne pozostałe dokumenty ujawnione w toku postępowania, niemniej nie mają one większego znaczenia w niniejszej sprawie.

Zgodnie z art. 92a kw, karze grzywny podlega osoba, która prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym. Przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwoliło ustalić, iż w dniu 11 marca 2015 r.

o godz. 16:54 w T. na ul. (...) A. K. jechał samochodem osobowym marki R. (...) o nr rej. (...) z prędkością 79 km/h. Powyższe miejsce znajduje się w terenie zabudowanym. Zgodnie zaś z dyspozycją art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012r. poz. 1137 ze zm.), prędkość dopuszczalna pojazdu lub zespołu pojazdów na obszarze zabudowanym w godzinach 5.00-23.00 wynosi 50 km/h.

Obwiniony zatem, nie stosując się do ograniczenia prędkości określonego ustawą, przekraczając dopuszczalną prędkość o 29 km/h, dopuścił się popełnienia wykroczenia z art. 92a kw.

Czyn przypisany obwinionemu jest niewątpliwie społecznie szkodliwy. Przedmiotem ochrony wykroczenia z art. 92a kw jest bezpieczeństwo w komunikacji. Nieodzownym elementem zapewnienia tego bezpieczeństwa jest przestrzeganie przez uczestników ruchu drogowego ograniczeń prędkości. Obwiniony naruszył jeden z podstawowych obowiązków kierowcy i przekroczył prędkość aż o 29 km/h. Dlatego należy uznać, że zachowanie obwinionego było społecznie szkodliwe w stopniu znacznym.

Wykroczenie z art. 92a kw zagrożone jest karą grzywny w wysokości od 20 do 5000 zł. Biorąc pod uwagę znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego, cele prewencji indywidualnej i generalnej kary oraz

uwzględniając dochody obwinionego, jego warunki osobiste i rodzinne, Sąd uznał, że adekwatna będzie kara grzywny w wysokości 300 zł.

Zgodnie z art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw i art. 118§1 kpw, od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa. Z uwagi na wysokie dochody obwinionego oraz fakt, że nie ma on nikogo na swoim utrzymaniu, nie było podstaw do zwolnienia obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych na podstawie art. 624§1 kpk w zw. z art. 119 kpw. Wysokość opłaty wymierzonej obwinionemu (30 zł) wynika z art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49 poz. 223 ze zm.). Natomiast wysokość wydatków (100 zł) określona została w §1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. Nr 118 poz. 1269).